

Številka 16.

Izdaje in uredjuje SREČKO MAGOLIČ.

Leto II. 1887.

Postopačeve pesmi.

VIII.

Prepeval nekdanj je Slovencem slavo,
Ti lepi časi so sedaj minili,
In petja viri so mu usehnili,
Kar Nemcem je oddal srcé in glavo.

A ker mu brez Slovencev ni živeti,
(Sicer bi „Wochenblatti“ prazni bili).
Razpel je zopet svoji stari krili
Ter kritikuje, ker ne more peti.

„Mi kapital smo, mi inteligenca!“
Razgraja „Wochenblatt“ soboto vsako;
„Slovenski rod nemčurjem delaj tlako,
Ker siromašen narod je Slovenca!“

A če Slovenec istino zapoje,
Da v siromaštvu rod njegov zdihuje,
Ker vse na sveti mu okove kuje,
Že više „Wochenblatt“ rokave svoje.

Rokave više, po Slovencu briše
Ter z zavijanjem prazno slamo mlati,
Češ „stihotvorec laže, — vsi bogati
Slovinci ste, saj „Wochenblatt“ to piše!“

Res smo bogati, in v radosti rožni
Zibati moremo prav brez skrbi se,
Dokler takov nasprotnik nam grozi se,
Kot ti si Dežman — siromače tožni!

Sršeni.

Piše Klestin.

Vetrenjaku.

Petelin na strehi in ti sta enaka;
Kamór če, obrne te sapica vsaka.

Poslancu molčaku.

Kaj pa tebe je na Dunaj gnalo?
„Da naspal sem se saj enkrat malo.“

Slovincu.

Vsak po svoje star pregovor pravi,
Aj, pustite mu veselje,
Če šaljivo vsako le izpelje,
Da-si se s politiko le bavi.

Ljubljanskim tetkam.

Če hočeš, da se brzo kaj razve,
Poišči brezizobo si tetó;
Gotovo poti boljše ni od te,
Ker telegraf je polž v primeri ž njo.

Klepetuljam.

Še predno cucek kak se prav skotí,
Že se po celem svetu razglasi.

Pridigarjem krščanske ljubezni.

„Ljubezen krščanska pripelje v nebó!“
Kaj vam li ne zdi se v nebesih lepó?

Modrijanu.

Modrosti nad tebe več nima noben;
Še soda ti manjka, pa si — Diogén.

Kako je Krivčev Jaka Trpotčevo Nežo snubil.

Pripoveduje C—t—č.

(Dalje.)

Nastal je molk za malo trenutkov; vsi so molče zrlji, stoječi poleg ognjišča, v tlečo žrjavico. Vsak je mislil svojo: Trpotcu današnji pohod ni hotel v glavo, Jakcu je kar vse plesalo po glavi, Jurij je pa, jednako slavnemu vojskovodji, še jedenkrat prešndiral svoj bojni načrt in odredil vse dispozicije, da mu bode zmaga tem gotovejša. Še nikdar mu ni pri takem ženitvanjskem mešetarjenji spodletelo, tudi takrat mu ne sme.

Jurij, dobro vedoč, da le od njega mora priti inicijativa, popraska se po glavi, zine na stežaj široko, ter globoko vzdihne: „Ja, ja!“ Jakec vzdihne za njim nekoliko bolj tiho in boječe: „Ja, ja!“ Oče Trpotec odpró tudi svoja usta: „Slabi časi so zdaj, slabi.“ In mati Trpotčevka pristavi: „Bog nas kaznuje, ker je sedANJI svet tako hudoben, tako sprijen.“

Pred malo trenutki tako molčeča, drug drugega le opazujoča družba, bila je kar namah v svojem elementu. Kaj je staremu človeku ljubše, nego zabavljati na sedANJI svet; le preteklost se mu svita v lepih bojah, v sedanjosti je pa vse črno, grozovito črno, in refrén vsega rézonovanja je: mi nismo bili taki! In kje je na božjem svetu kmet, ki se ne bi razunel, ako čuje o slabej letini, hudih davkih, rubežni, krivičnih razsodbah okrajnega sodišča, slabem gospodarjenji župana, njegovej pristranosti in sebičnosti, slučajno se vršecih pravdah zaradi močenja v posesti, itd., itd. . . . Da, pravda zaradi močenja v posesti, to vam je prava naslada za vsacega profesijskega pravdarja — kdo vé za občino, ki bi tacih ne imela?! — Pri takej pravdi se razunamejo strasti, kakor sicer nikoli; cela vas se zanima in se razkroji v dva sovražna si tabora. Dan, ko pride komisija na „lice mesta“, to vam je praznik za vse vaščane. Kaj to dé prepirajočima se strankama, ako tudi narasli stroški daleč presežajo vrednost prepirnega objekta: „Čakaj, hudič, jaz ti bom že pokazal!“ to je deviza, ki jo hoče in mora oveljaviti, ako pri tem tudi sam sebe ugonobi. Valovi vaškega življenja, razburkani po takej pravdi, se dolgo ne poležejo in pomiré.

Tako je imela tudi naša družbica okoli Trpotčevega ognjišča dovolj gradiva; vse zatvornice kmetске zgovornosti so se odprle.

Jurij pa svojega namena niti trenutek ni pustil iz vida; dosedanja debata je bila zanj nekako rekognosciranje teréna; priprave za redno obleganje. Ko se mu je videlo, da se je jela ledena skorja tajati, ko so si postali drug drugemu bolj domači — in to pride pri kmetih prav kmalu — tedaj je bilo treba stvar sprožiti na jeden ali drug način.

„No, kam ste pa Nežiko djali?“ — praša navidezno le tako slučajno in brez namena.

„Kravo molze, kravo,“ pojasnijo mati Trpotčeva.

Jurij začne takoj železo kovati: „Pridna je pa res vaša Neža; táko dekle je res božji dar v hiši.“

Trpotčevki so te besede vidno ugajaje.

Kakor bi hotela pohvalo popolnoma odkloniti, reče: „Mora biti pridna, saj delati in ubijati se moramo vsi, ako hočemo živeti.“

„To je že res,“ odvrne Jurij, „a tega mladi zarod neče umeti, vse bi rado le na lahko živelo.“

To je bila zopet možka, pametna beseda, ki je odgovarjala Trpotčevim nazorom o „sedanjih slabih časih“.

„No, naša Nežika se dela nikoli ni branila, to že moram reči; in če tudi ni lepa, nič ne dé, samo, da je pridna,“ in Trpotčevka je nekam silovito zamahnila po zraku s kuhalnico, ki jo je imela slučajno v roki.

„Pridnost je več vredna, kakor lepota celega sveta! Težko jo boste pogrešali, to si lahko mislim, kadar se ji bo treba ločiti od rojstne hiše.“

Tako je Jurij vrgel prvi „trumpf“ na mizo.

Zakonska dvojica se je spogledala, češ, kaj pa to pomeni?“

Kakor, da ne bi umela pomena onih besed, reče nato Trpotčevka: „Zakaj bi neki hodila od hiše? Če smo tudi siromaki, vender ni potreba, da bi hodila služiti, preživimo se že za silo.“

„Ni, da bi morala iti ravno služiti, saj se tudi lahko kaj družega pripeti,“ pristavi Jurij.

Zdaj še le so jeli Trpotčevi nekaj slutiti. Trpotčevka upre roki v ledja, Trpotec pa sname pipo iz ust, in oba upreta oči zvedavo v Jurija.

„Kaj me tako pogledujeta, omožiti se bo pa vender-le morala, večno ne bo mogla med vami ostati.“

„Saj ni, da bi se morala omožiti; kar je mojega, bo itak njeno, in o tem se lahko preživi. Do sedaj sem bil vsikdar proti ženitvi in tudi v bodoče bi mi ne bila ljuba. Je že bolje, da ostane tako!“

Tako so govorili Trpotčev oče, mislili so pa dokaj drugače. Oddali bi jo bili — da resnico govorimo — že davno radi; da je niso, uzrok je bil samo ta, ker — nobenega ni bilo po-njo. Lepa ni, kaj hočete! Da se pa Trpotec ni držal resnice, kdo bi mu zameril?! Mi že ne, in mislimo, da tudi drugi ne.

Tudi Jurij je vedel ceniti oporekanje Trpotčeve po pravej vrednosti; rekel je:

„Nežika je v najlepši starosti, pridna je, pametna tudi; prav dobro bi se dalo živeti, ako bi dobila razumnega, delavnega moža, ki bi vedel z delom svojih rok pridobiti, kar je treba za podzob — recimo kakega rokodelca.“

To je bil drugi Jurijev „triumf“. In Trpotčeva zakonska sta ga dobro razumela; jasno jima je bilo, kam Jurij meri.

„Saj sem rekel, da mora nekaj posebnega biti“ — mrmral je Trpotec med zobe. In verjeti nam smete, da mu to spoznanje ni bilo neljubo, še zadovoljen je bil.

Jakec je pa ves čas molčal, črnil je ni besedice. Pa ne mislite, da je bil indiferenten, nasprotno, prav razburjen je bil, stvar mu je šla prav do živga. Ali opazujoč Jurijevo taktično manevriranje, ne bi bil odprl ust niti za celi svet, boječ se, da ne bi vse pokvaril s kako nepremišljeno besedo.

Tabačnico svojo je vrtil neprestano med prsti. V teh velevažnih trenutkih je celo pozabil svoje lepe, gostoljubne navade, da bi komu „prežo“ ponudil. V takih veleidejalnih momentih ni da bi človek mislil na tako prozajične stvari, kakor je njuhanje tobaka.

Jurij povzame zopet besedo:

„Ni-li bolje zanjo, da ima kóga, ki jo varuje in zanjo skrbi?! Usoda stare, od vsega sveta zapuščene device, ni nič kaj prijetna. Pomislite, da bo tudi vam prišla jedenkrat poslednja ura — Bog daj, da še ne kmalo — ali prišla bo pa venderle, in tedaj ne bi bilo dobro, da bi bila Nežika kar tako sama. Krepka, varujoča jo možka roka jej bo dobro dela.“

To so bili krepki, prepričevalni argumenti. Za Trpotca tem prepričevalnejši, ker so prišli njegovim

starim vročim željam najmenj na pol pota nasproti.

Zamislil se je malo. Potem pa povije misli v sledeče besede: „I seveda, dobro bi že bilo, toda z ženitvijo je tako, kakor z loterijo: kdor pravo pogodi, ta ima dobro, kdor ne, ta ima pa „figo“. (Dalje prihodnjič.)

Bolgariji.

Bolgarija dobila novega si kneza!

A ta — slovanskim željam nikedar ne vstreza!

Bismarku ta in Kramarju ugodno streže;

V nastavljene si moj Bolgarče vjel se mreže!

Kdo je modrasu stopil na strupeno glavo,

Ki je stoletja tlačil tvoje sveto pravo?!

Ne znaš li več spasilca in gospodara,

Ne znaš li več dobrotnika ti — cara?

V nebó kriči slovanska kri prelita;

A Bismark pa in Kramar, to se vé, molčita,

Kot da bi kri slovanska bila le igrača!

Molčita le, molčanje vama se poplača!

Bolgarija! Ti gluha si na klic očeta;

Njegovega najboljšega ne čuješ sveta.

Če misliš, da se s „pikelhaubarji“ kdaj rešiš,

S tem sebe in pa domovino svojo smešiš!

Bolgar! Oj trmasto in nepokorno dete,

Glej! oče že ti ostro, silno šibo plete,

Najhujšo šibo — bič jekleni maščevanja,

Ki naj k pokori te udriha in priganja.

P.

Goriške resnične novosti.

(Iz potne torbe goriškega narodnega pohajača.)

Na Travniku, recte „pajaco grande“, vršila se bo te dni redka slavnost. Dohtar Maroni, lastnik izrednega reda — zgodnjih hrušek, s privilegovano pravico ta red tudi trugim deliti, napovedal je dvoboj Kolariču na dan, znane lanske afere med njima pred kavarno „Imperiale“. Za sekundanta sta že odbrana grgarski Čuk z bakrenim nosom, pa Bezovljakarski Janez s svojim pobočnikom — Bilčetom.

Debeloglavega knjigarja Fillacka, odvedli so te dni v bolnišnico, ki je združena z goriško norišnico; prišla se mu je bradovičarskega nosú strupena „peronospora“ alias gnjiloba. Vsled prevelikih bolečin popolnoma znorel, kričal je v jednomer: „Vivva Gari-

baldi!" Vsa krivda obstoji v tem, da se je bil lansko leto, iz ljubezni do avstrijske domovine, podal v laški Videm k slavnosti odkritja garibaldijevega spominka, ter mu tam iz gole blagodušnosti poljubil neimenovano stran, kjer si je ob istej priliki baje ranil bradovico na nosu.

* * *

Magister Gautsch je odtegnil državno podporo slovenskemu otročjemu vrtu v Podgori, jednak znesek pa je dovolil laškemu „Giardino“. Načelnik društva „Pro Patria“ iz Gorice je zbok samega veselja trikrat „zajuckal“: „Vivva Italija!“ zajedno pa podelil gospodu ministru red — zgodnje hruške. Goriški „Corriere“, „Freccia“ in „Gallo“ izšli so te dni v laških narodnih barvah — celó madame Luzzattova, recte Corrierejeva urednica se je sprehajala po Travniku pred Paternollijevo knjigarno v laški narodnej obleki s tricolorno „vileto“ na glavi, ki je segala do tal, vse to ministru na čast. (Evo, Kranjski vi meščanje! Kaj pa vi?)

* * *

Na predlog mestnega goriškega svetovalca dr. Nardinija v zadnji mestni seji, odpre se že bodoče šolsko leto v Trstu laška univerza. Ministru Gautschu pa je že naročeno, kóga naj imenuje vseučiliščnim rektorjem, ker niti Trst niti Gorica nima boljšega, kakor je načelnik društva „Pro patria“, alias dohtarja — zgodnjih hrušek iz Gorice. Goriškemu magistratnemu tajniku pa je že odločena na laški univerzi stolica — „šuldienerja“. Veliko, nepopisljivo veselje v celem laškem izraelu v Trstu in v Gorici, a že sta se prikazale zbok tega in zbok velike vročine po mestu strašni nalezljivi bolezni — hipohondrija in latargija.

* * *

Grozna nesreča se je pripetila zadnje dni v Gorici; razpočil se je namreč kotel, v katerem kuha goriški „Corriere“ svoje laži. Baš tedaj so zajemali iz njega goriški „centezmarji“ zabavljive psovke našim bratom Čehom. Ranjencev je veliko, med temi so smrtno ranjeni: židinja Luzzatto, katerej je odneslo pol dolzega — abrahamovega nosa; dohtar zgodnjih hrušek ali „chef“ „Pro patria“ — zgubil je polovico črepinje, a urednik goriško-lahonske „Fece“ prišel je ob desno uho. Najnesrečnejši pa je bil profesor „Majolica“, katerega je vrgla eksplozija v zrak tako visoko, da je revež obtičal na križu zvonika.

jezuviške cerkve na „pajaco grande“, ali po naše, na Travniku, od koder ga je z veliko težavo rešil smrtne nevarnosti veliki Rabbi iz „Gheta“. Vsled prevelikega strahu pobegnilo je mnogo centezmarjev v blaženo deželo dolce di si.

Goriško-laški list „Gallo“ odposlal je bil zadnjo nedeljo (14. t. m) deputacijo v Benetke k sprejemu Čehov, na čelu jim svojo soprogo Gallino. Pa že med postajama Št. Giovanni-Buttrio v laškem kraljestvu ponesrečil se je vlak, v katerem je bila deputacija. Vlak šel je iz tira na nadižanskem mostu ter se prebrnil v reko Nadižo. Vsi potniki so izgubili življenje v nadižanskih valovih. Dozdaj niso še nikogar našli, razven Gallinenega — parklja. V spomin prinesli so ga v Gorico, kjer je razpostavljen na ogled v oknu Paternollijeve knjigarne, ovit s črnim trakom.

Hribovec pripoveduje.

„Treščilo je in pa ploha se je vlila, pa sem takoj vedel, da bo dež!“

Otročje vošilo.

To-le vam pošljejo mati za god, ter vam žele vse dobro
in da bi prišli kmalu v — nebesa.

V ječi.

Le pridi, le pridi,
Sem sama doma!
Ni očka, ni majke,
Ni moj'ga moža!

Morda.

Iz krčme hočeta dečka domu,
A pot jima zdi se neznana;
Zdaj drugi pa pravi prvemu:
„Ti, morda sva pa pijana?“

Iveri.

Gorjé ti ubogi kmet, gorjé,
Če vino zleze ti v lasé.

Kam vodi te ponočna hoja
Tak' urno, mladi potnik ti?
„Strašno so suha usta moja
Zato se v krčmo mi mudi.“

Dolgost življenja našega je kratka,
Zato ga pijmo, saj so grla gladka!

In ko ura nam odbije,
Konec bođe krokarije.

Merzel veter tebe žene
Drobna tičica od nas;
V zastavljalnico pa mene,
Po obleko, ker je mraz.

Národna.

J. Cesnik

Malo nas je, a smo ljudi.

Smola.

Komičen govor. Spisal Vinko Lapajne.

Slavna gospoda! Kaj je smola? Na to prašanje mi lahko vsak odgovori. A namen današnjega mojega govora ni razpravljati o „čevljarske smoli“ (colofonium scandalarius), temveč o smoli, katera se prime človeka tako, da ga nikdar več ne zapusti, temveč ga spremlja in zasleduje korak za korakom — do groba. Ta smola pa je takozvana „človeška smola“ (colofonium homus). Kdo je ne pozna? Že v zgodnji mladosti se prikaže. Da, rekel bi, že pri rojstvu. Gledé moje osebe morem reči, da sem imel že pri rojstvu smolo, kajti ako bi bilo po mojem, prišel bi še-le v tridesetem stoletju na svet. Od rojstva do danes me smola dosledno preganja in ne morem se je odkrižati. Naj uživam razkušne snovi, ali karsikoli bodi, vedno mi je za hrbtom. Ko sem nastopil pot v to dolino smole, bila je nedelja in babe so prerokovale, da to pomeni srečo — a silno so se varale. Bližal se je že ponedeljek, ko sem z upitjem naznanjal svetu svoj prihod. Jaz pravo za pravo nisem ugledal luči dneva, temveč luč noči, kajti tedaj je brlela na mizi nočna svetilka.

Kakor sem že omenil, imel sem smolo sploh, ker sem bil rojen. Druga smola in mislim glavni vzrok vseh smol je ta, ker sem predobro rejen in — pozabljen in raztresen.

Ni kupa na cesti (bodisi gnojni ali pešeni) da se ne bi vanj zaletél. Da se po večkrat na dan v tega ali onega zaletim, da branjevkam koše z jajci prevračam, o takih malenkostih niti ne govorim. Jedva ustanem ter se hočem obleči, že me preganja ta preklicana smola; danes ne najdem čevljev, jutri hlač, pojutrajšnjem zopet kaj družega, vselej pa, predno najdem izgubljeno reč, prebrnem vse stole, mizo, svetilko i. t. d. ter prouzročujem ropot, dokler ne prihihi moja „stara“ ter ga s čeljustmi ne nadaljuje.

Po „finale“ te zgodnje zabave, prinese mi kavo na mizo, na katerej je nočna svetilka. Kar bi se nobenemu ne zgodilo, to se meni. Namesto v kavo, pomočim kruh v — olje. Ni li to rafinovana smola? Kolikokrat oblečem srajco čez suknjo, nogovice čez čevlje. Da nisem srajce tri mesece slekel in da sem čisto tri mesece kar čez oblačil, pripetilo se mi je tudi že.

Nekoč na sprehodu, ko me je pot vodil prav mimo mlake, v kajerej so žabe veselo regljale v različnih „mol“ in „dur“ akordih, primem jedno za bedro, hoteč jej prešteti zobe ter se prepričati, kolikokrat jej v jednj minuti srce udari. Vzel sem uro v roko ter štel. Kolikokrat jej je udarilo srce, ne spominjam se več, pač pa se spominjam, da sem vrgel uro v mlako, žabo pa v žep vtaknil. Ko pridem domov, praša me žena, kakor navlaš, koliko je ura. Nič hudega sluteč, sežem v žep, toda groza in strah! Namesto ure privlečem iz žepa — žabo, katera je, vesela svobode, skočila naglo na nos moje soproge. Seveda ni žaba dolgo tičala na prostornem nosu zakonske polovičice moje, vendar je zadostovalo, da se mi je žena zakadila v lase ter mi jih lep šopek s korenino izpulila.

Prigodila pa se mi je nedavno v kavarni še smešnejša epizoda. Seveda brez posebno zlih nasledkov. Navadno hodim slednji dan v kavarno na črno kavo, kar je slavnej gospodi gotovo znano, ker je mogoče, da me je ta ali oni že videl s kredo na vratih zapisanega. Tako je bilo tudi zadnjič. Naročil sem si kavo, prižgal smodko ter čital novine. Tik mene je sedel tujec. Za nekoliko časa se spomnim kave. In, glejte, tudi sedaj se mi je bila pridružila smola v podobi smodke. Mislite si, namesto s žlico, pomešam s smodko tujčevo kavo.

„Ali ste blazni?“ oglasi se tujec. „Kaj delate z mojo kavo?“

„Vaša kava je to? Oprostite, pa vzemite mojo kavo,“ oproščam se tujcu, vtaknem smodko še v svojo kavo ter jo porinem predenj. —

Kaj se mi je pa pri mojem prijatelji Y. pripetilo?!

Nekoč mu grem čestitat k obilnem prirastku družine — dobil je namreč trojčke! Dolgo sediva skupaj ter se pogovarjava. Za nekoliko časa se spomnim, da imam nujne opravke doma, pogledam na uro ter vidim da sedim tu celi dve uri. Čim delj sedim, tem nemirnejši postajem. Prijatelju se je moje vedenje čudno zdelo, zato me praša, čemu sem tako nemiren.

„Oprosti, dragi prijatelj,“ odgovorim mu v zadregi. „Obišči me raje še jutri; kajti danes imam silno opravkov in zelo ljubo bi mi bilo, ako za

danes končava pogovor ter me zapustiš; jutri pa se lahko še kaj pomeniva.“

Na to se prijatelj na vse grlo zasmee, malo da se ni smehú razpočil.“

„Čemu se smeješ, prijatelj?“

„Oho! Saj nisem jaz pri tebi, temveč ti si pri meni!“

„K-a-a-j? Jaz sem pri tebi? To ni mogoče!“ pravim začujen. Vender pa je imel pravo pijatelj.

(Konec prihodnjšč.)

Kam so nekje srenjskega bika na pašo ulekli.

Zložil Jurij Ravnik.

Sredi med hribi vas tiha je stala,
Svet jej ostali ni mnogo bil znan,
Vender si slave je dosti nabrala,
Hvala za to pa gre tebi, župan!

Strašno nekoč so zobje ga boleli,
Ni ga zatislil očesa vso noč,
V teh bolečinah pa glavo si beli,
Občini svojej v korist in pomoč.

Streha cerkvena poraščena s travo,
Skrbnemu možu ni dala mirú;
Misli in misli, kako bi to zdravo
Krmu porabil brez vsega tiru.

Naposled vsklikne: „Imam jo!“ prav glasno,
Ženo iz sladkega sná prebudi;
Skrbno popraša, boječe, počasno:
„Kaj se upiti tako ti mudi?“

On si popravi obleko ter pravi:
„Jutri že šel bo na pašo naš bik;
Hodil bo kmalo po rožnati travi,
Rasli na strehi cerkveni navpik.“

Jedva naslednje so jutro skosili,
Sluga na tlako ukazuje ljudem;
Lepo jih prosi in z grdo jih sili:
„Idite k cerkvi! kaj tam bo ne vem.“

Zbrala pred cerkvijo vas se je cela,
(Take še gnječe na smajni ni dan);
Množica vsa se je silno zavzela,
Ko je i srenjski bik bil pripeljan.

Tiho postane v vsem krogu prostornem,
Tibo, da slišal bi v zemlji se krt;
Oče župan pa v govoru izbornem,
Svoj razodeti hiti jim načrt.

„Travo pogledjte na strehi cerkveni;
Nihče koristi je nima od njé;
Bolje, kot da bi nam zgnila v jeseni,
Čujte me! srenjski da bik jo pojé.“

„Dela nemudoma vsi se lotimo,
Delati ni nam tu treba potrat;
Kar nas močnejših je skupaj stopimo,
Dvignimo bika na streho za vrat.“

Vsi so občani veseli besede,
Ki jo govoril je oče župan;
Lahek račun naredi kar brez krede,
Ako njih bik bo na pašo dejan.

Bika za vrat privezali so močni,
Ter nategnili vsi vrv so na mah;
Kviško ulekli tja k travi ga sočni,
Dokler ne zmanjka mu tal pri nogah.

Biku visečemu sape primanjka,
Penasti jezik iz gobca moli,
Davi goltanec že močna mu zanjka,
Ljudstvo neumno veselo kriči:

Pljunite v roke, potegnite urno,
Travo že vidi, že jezik moli,
To mu diši, oj, občanje le žurno!
Glejte, po njej že kar sline cedi. —

Tistega dne pa pri hiši je vsaki
Kuhal opoludne kos se mesá,
Pomnili dolgo so močni možaki:
Bikova juha je slastna bilá.

Italija irredenta.

V Trziču (Monfalcone) so pred ne davnim časom krstili neko novorojeno dete na ime: Italija irredenta. Po dovršenem slovesnem opravilu, zasadé vrhu hiše laško tricoloro, zajedno pa so začeli botri in sorodniki plesati okrog zibelke, v katerej je ležalo dete, naroden (?) ples „kolo“, uprav takó, kot neke danji paganski rodovi okrog zlatega teleta, kričaje z burnimi klici: „Vivva Italija!“

Videvši to nekateri še zvesti tržiški avstrijci, zbolelo jih je v srce, spravijo se skupaj in jamejo vpiti gori in doli po trgu: Vivva la Austrija! — na kar jih pa dva c. kr. orožnika koj razpršita z ostrimi besedami: „selenzijo.“ A, takó, odgovoré jim, nas lovite ki vpijemo Vivva la Austrija — za one pa — ki vpijejo Vivva Italija nimate ostre besede?! Zopet tú nekaj za pod zob našemu državnemu poslancu, knezu Hohenlohu! P.

Prekanjen žid.

Na javni borzi založi nekdo znancu prav gorko zaušnico. — Potem govorilo se je mnogo o nečuenem dogodku in čul si, da je nek gospod jedenkrat za jedno zaušnico na borzi moral plačati razžaljencu tisoč goldinarjev. Takoj hiti žid zaslišavši to veselo vest k sodnji in si dá, ker mu je bil gospod, ki je sedaj dobil zaušnico, dolžan pet sto gld., svojo terjatev vknjižiti na zaušnico in na odškodnino.

Človek ne more vse vedeti.

A.: „Po katerem delu telesa vas je udaril?“

B.: „To pa ne vem, kajti bilo je tedaj jako temno, ko sva se tepla.“

V šoli.

Učitelj: „Janko, Janko! Kako vender ravnaš s šolskimi knjigami; poglej malone že polovico listov je iztrganih. Kako se bodeš sedaj učil!“

Janko: „Ne hudujte se, gospod učitelj! To je malenkost. Le pogledajte saj je še mnogo listov v platnicah!“

Vc. g. P. K. pri M. S. Naročnina plačana sto-
prav za prvo četrletje. Vse cenjene naročnike, kateri
za drugo poluleto niso še poravnali naročnine, pro-
simo naj to nemudoma storé.

Rešitvi

21. in 22. naloge v 11. in 13. šte. „Rogača“.

Št. 21.

(J. H. v Gorici)

Beli.	Črni.
1. Se5 — f7	Ld7 × e8 ali Kd5 — c6
2. Dd3 — d4†	Kd5 — c5 ali c6
3. Dd4 — c4†	mat.
	a.
1.	Ld7 — e6 ali b6 — b5
2. Dd3 — b6	kakor koli
3. Db6 — d6†	mat.
	b.
1.	Ld7 — b5 ali f5
2. Dd3 — b6	kakor koli
3. Db6 — d6†	mat.
ali Se8 — f6†	

O pomnja. Zaradi varijante b treba na polje b3 po-
staviti še jednega belega kmeta, kajti drugače bi se naloga
ne dala rešiti.

Št. 22.

(P. B. Rovland.)

Beli.	Črni.
1. Sd6 — e5	T × Se4
2. De6 — c5†	mat.
	a.
1.	T × Se6
2. D × T†	mat.
	b.
1.	K × S
2. Se6 — c5†	mat.
	c.
1.	Kd5 — c6
2. Se6 × d4†	mat.
	d.
1.	Te5 —
2. Se6 — d8†	mat.
	e.
1.	kakorkoli drugače
2. De7 — b7†	mat.

„Rogač“ izhaja 10. in 25. dan vsakega meseca na celi pólí velike četvorke ter stoji po pošti prejeman celo leto 3 gld. 20 kr., pol leta 1 gld. 60 kr., četrt leta 85 kr.; za Ljubljano celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., četrt leta 80 kr.; izven Avstrije celo leto 4 gld. Posamične številke so po 15 kr. — Naročnino in dopise sprejema lastništvo in uredništvo: Gradaške ulice šte. 16. v Ljubljani. — Tiska „Narodna Tiskarna“ v Ljubljani.